

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Conradi Samvelis Schvzrfleischii Opera historica politica

Schurzfleisch, Konrad Samuel

Berolini, 1599 [i.e. 1699]

Controu. V. De Ottogaro Imperium recusante

urn:nbn:de:bsz:31-102564

CONTROV. V. De Ottogaro Imperium recusante.

Premislaus Ottogarus Boiemiae Rex oblatam consequendi Romanorum Imperii occasionem imprudenter omisit.

Negligentis est praetermittere, quod firmandae augendaeque potentiae expedit, ne erepta crescendi materia, et occasione neglecta, poenitendi causa relinqvatur, cum in parandis et retinendis imperiis cautione opus sit, nec nisi semel ibi peccare liceat, ubi error admissus emendari non potest.

§. II. Splendoris quoque ratio habenda est, cuius accessio saltem non debet recusari, quando auctoritatis et famae interest, cum viribus augeri opinionem regnantium, in quorum partibus, salva imperandi gloria, nihil desideratur.

§. III. Nemine repugnante Ottogarus in fide et officio retinere potuisset Austriam, Stiriam, Tirolim, siquidem Imperium suscepisset, atque eas provincias ad domini beneficiarii legem redegisset, cum, repudiata Margaretha, titulus uxorius non admitteretur, nec multo post a Rudolpho Caesare ius caduci obtenderetur, et voluntate iudicioque Principum comprobaretur.

§. IV. His rebus aemulationi Habsburgiorum praecidere occasionem, et bello deinceps gerendo, civilibusque dissidiis subtrahere materiam potuisset, si Rex, ut par erat, accuratori solertia consilium tam utile, quam opportunum confecisset.

§. V. Exemplum Alphonsi X. ante oculos est, cui vitio datur, quod mora inutili corrupisset fortunam: contra Petrus Aragonius praeventendum ratus, regnum per bellum et pericula petiit, quod Ottogarus sine labore, et sine vitae honorisque discrimine potuit adipisci.

§. VI. Dissensus his rationibus continetur, quod tutius sit, firmam, quam amplam auctamque rempublicam habere: deinde quod turbidus temporum status moderationem postulasset, et spem adeo conatumque explendae huius cupiditatis fregisset. Tum quod isto pacto regnum domesticum atque haereditarium, propter imperium externum, et in solo eligentium arbitrio positum, facile in discrimen venire potuisset. Quin et sic impendia, et sumtus ex domestico Boiemiae regno in externum, et successione haud continuandum converti oportuisset. Postremo rationes et momenta Ordinum Boiemiae id dissuadentium minime negligi, multo minus sperni debuissent.

§. VII. Quae lis ut dirimatur, omnino prudentia regendi spectanda est, quae mensuram huius iudicii implet. Ottogarus negligenter omisit occasionem potiundi Imperii, quo fidem et amorem Germanorum sibi devincire, regnumque alienis copiis opibusque firmare potuisset: quod iamdiu Austria non sine aemulorum invidia bene feliciterque usu probavit. Nam etsi regnum Boemiae, per se satis auctum erat, tamen insigne quiddam ad regni decus et gloriam pervenisset, roburque maius et firmamentum potentiae accessisset. Praeterea id fuisset utile malorum remedium, et Boiemis regnum clientelare possidentibus publice privatimque bene evenisset. Pollebat viribus Ottogarus, et potiori ratione imperium suscipere poterat, quam Rudolphus, Comes per se moli tantae impar. Sed Boiendorum timor inanis, et invidia mali exempli fuit, ac magnae deinceps regni huius conversioni profuit, cum negligeret novum dignitatis et potentiae praesidium, quod offerebatur. Equidem Ottogarus Carolum Andegavensem ad caedem Friderici Austrii Babenbergii exhortatus est, ne patrimonium absentis ereptum, redituro deinceps restituere cogeretur. Quare Deus, scelerrum ultor, mulctavit postea Ottogarum, et consilia eius confudit pariter ac corruptit; Habsburgios autem nutu arbitrioque coelesti ad summam rerum capessendam peraulpicato excitavit. *Vid. Venceslaus Hagecius Chron. Bohem. ann. 1271. et Ioannes Dubravius histor. Boemicae lib. XVII.*

CONTROV. VI. De electione Adolphi Nassavii.

Adolphus Nassavius prensando Imperio praecipuus, et administrando non cautus fuit.

Adolpho quidem veniebat in mentem Rudolphi Habsburgii, Comitis a tenui initio ad summam potentiam evecti, quod facile eum movebat, ut ad spem similis fortunae erigeretur.

§. II. Principes Imperii praecipuos, quibus Caesarum eligendorum ius est, a filio Rudolphi Habsburgii, alieniores videbat, idque sibi prodesse indicabat.

§. III. Ius ei suffragiis quaesitum est, quum Principum eligentium voluntates in eo designando et renunciando consentiebant.

§. IV. Rationes, et querelarum capita contra eum adducta nihil momenti habebant ad adimendum ipsi Imperium, quod rite electus creatusque esset. Solemnia anno MCCXCII. peracta sunt Francofordiae ad Moenum.

§. V. Contra suaderi poterat, Imperium tantae molis excedere vires ipsius, cuius nervi, ab alienatis imperii vectigalibus, incisi essent: ad haec Comitem,